

ВОРОТА ДО ПЕКЛА

"Привіт з Афганістану! Із Афганістану привіт!" Ви розумієте значення цих слів? Це слова не минулого, їхній шлейф тягнеться й сьогодні, вони, неначе відлуння людських душ, незавершених мрій. Насправді все набагато страшніше. Просто уявіть на мить, що вираз "волосся дибом" - зовсім не вигадка, а звичайна реальність. Те, що видається нам неможливим, саме "там" перетворюється в щоденну страхітливую лихоманку: "Таке відчуття, мамо, ніби сиджу в дитячому садку: всіх дітей вже позабирали, а я один zostався. Чекаю, що ось-ось маєте за мою прийти та забрати додому. Якесь подавлене відчуття. Ходжу весь час напружений, весь стиснений в жмут... мамо, не бійтесь, в мене все добре". Добре?! Як можна повірити після таких слів у "добре"? "Недобре" - шепоче материнське серце, переповнене тугою, полонене смутком...

Микола Самолюк народився 6 липня 1963 року в селі Іванівка Славутського району Хмельницької області. Від народження був досить хворобливим хлопчиком. На початках хлопцеві вже довелося боротися за життя, його тоді ледь врятували. Це був перший Миколін прояв мужності - бажанням жити та виборювати це право надалі.

Із дитинства був старанним і працелюбним. Працював електромонтажником у Рівненському рембудуправлінні. 23 березня був призваний до Збройних сил СРСР.

На службу до ДРА потрапив у жовтні 1982 року в зовсім юному віці. Довгий час батьки навіть не здогадувалися, що їх сина полонила чужа країна, сховавши його у своїх горах. Та коли мати дізналася - душа її занила від горя. Сталося те, чого вона так боялася увесь цей час:

"Нам на навчаннях говорили: "На світі є три дороги - Термез, Кушка і Мари". Ну, а звідти одна дорога.....", - напише Микола у своїх солдатських листах з війни.

Жили собі тихо, спокійно, з людьми в мирі, аж ось раптом наче недобрый ангел зазирнув у вікно: і понеслась лиха година. Помер батько Миколи. Через декілька днів син приїхав на могилу: ноги зранені, тіло в синцях, а в очах - біль і безвихідь. Проводжали Колю всією сім'єю, найбільше плакала маленька племінниця (яка через роки назве свого сина на честь дядька). Було страшно, як ніколи. Проводжали вже солдата, який поступово перестав належати своїм рідним.

На душу Миколи жадібно почала позирати потріпана афганська смерть. Діючи у складі розвідувальної групи 3 травня 1984 року, коли було виявлено в одному з населених пунктів пересування озброєної групи бунтівників-моджахедів, розвідники обстріляли супротивника. У бою Микола діяв сміливо та рішуче. Але був вбитий снайперською кулею.

"Ось пишу вам зараз лист й така туга охопила, аж сльози покотилися. Ох, як тяжко мені, мамо. Немає ні спокою, нічого. Нерви вже не витримують, а дітись нікуди. Якби було можливо, то під землю провалився б".

У 19 років не стало спокою, а в 21 - життя. Війна не краде, а холоднокрівно трощить вщент людські душі, прирікаючи на вічний смуток їхніх близьких. Ворота пекла відчиняються там, де падає перша безневинна сльоза...

Микола Самолюк нагороджений орденом Червоної Зірки (посмертно).

